

XIX.

Афоризмъ.

Народъ, — високомошна нула;
Кога бѣснѣй — най-зълъ тиранинъ,
А пѣкъ кога мирува — сганъ;
За него всичко и чрезъ него, —
Отъ него, — въ него, — съ него всичко;
И той всегда онеправданъ.

XX.

Dolor!

Voe victis!

Понѣкогашъ, въ прошедшето далечно,
Умътъ ми търси яркитъ мечти
И сладостнитъ сѣнища които
Испѣлвахъ безбурната ми младостъ . . .
Но нема ги! . . О жизнь, разби ги ти!

*
* *

Туй щастие въ което вървахъ ази
Изчезиж като хубавъ Майски день!
И съпровождатъ ме сега тѣгитъ
Къмъ черний гробъ! . . О наказанье
За прѣстѣпленье неизвѣстно менъ!

*
* *

Понеже минжлото се не връща,
И нема второ раждане, уви!
Махнете се отъ менъ, въспоминанья! . .
Забравата! . Спасеньето е въ нея! .
О кѣто сърце мое, забрави!
